

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušnost Turecká republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. prosince 2022 č. j. OAM-209/LE-VL17-VL14-2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti a dne 30. 8. 2022 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (napadené rozhodnutí) rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zaměřil na pozici politické strany HDP v Turecku a obecně na situaci Kurdů v této zemi. Žalovaný připustil, že strana HDP čelí určitým represím ze strany vládního režimu, její členové však nejsou nijak systematicky stíháni, navíc žalobce byl pouhým sympatizantem této strany a netvrdil, že by byl nějak aktivně a viditelně politicky činný. Ani Kurdové nejsou podle odůvodnění napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

rozhodnutí pronásledování pro svoji národnost a zejména ve východní části země (včetně místa, odkud pochází žalobce) tvoří většinu populace. Samotná kurdská národnost tak podle odůvodnění napadeného rozhodnutí není v Turecku důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv a ani žalobce žádné konkrétní problémy kvůli kurdské národnosti neuvedl. Žalovaný navíc vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí domněnku o účelovosti žádosti žalobce, který sám uvedl, že jeho cílovou destinací byla Francie a v České republice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po svém zadržení.

2. Proti (napadenému) rozhodnutí podal žalobce dne 28. 12. 2022 u Krajského soudu v Ostravě včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce v žalobě namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, považuje jej za nezákonné a vadné. Žalovaný podle žalobce nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny všechny žalobcem tvrzené skutečnosti, dále nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce žalovanému dále v žalobě vytýká, že jeho situaci nepřiměřeně zjednodušil, a to pokud jde o otázku ochrany práv a postavení Kurdů v Turecku. Žalobce poukázal na to, že řada představitelů strany HDP se v případě, kdy veřejně vystupuje proti současné turecké vládě, dostává do vážných problémů a čelí závažným vykonstruovaným obviněním. Turečtí vládní představitelé dlouhodobě volají po rozpuštění HDP a reálně jí hrozí zákaz. Žalovaný podle žalobce nezjistil dostatečně informace o zemi původu, a tyto ani správně nevyhodnotil.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobce byl podle svých tvrzení pouze sympatizantem strany HDP, netvrdil, že by byl nějak aktivně a viditelně politicky činný a oprávněnost svých obav z perzekuce v případě návratu ani ničím konkrétním nezduvodnil. Sám žalobce navíc vyloučil jakékoliv problémy se státními či bezpečnostními orgány ve své vlasti, odmítl trestní stíhání či věznění a z Turecka vycestoval zcela legálně, aniž by mu v tom bylo ze stran tureckých státních orgánů jakkoli bráněno. Ve zbytku žalovaný v zásadě zopakoval důvody napadeného rozhodnutí, včetně podezření na účelovost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
4. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, v poskytnuté dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
5. Rozhodující skutkové okolnosti věci zjišťoval krajský soud ze správního spisu, když žádné jiné důkazní návrhy ani nebyly označeny. Podává se z něj, že žalobce podal dne 30. 8. 2022 ve Vyšních Lhotách žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stalo se tak několik dní poté, kdy mu bylo rozhodnutím odboru cizinecké policie ze dne 24. 8. 2022 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (tj. proto, že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu) a dalším rozhodnutím z téhož dne byl za účelem správního vyhoštění

zajištěn. Žalobce poskytl dne 6. 9. 2022 k žádosti základní údaje a mimo jiné uvedl, že je kurdské národnosti, je sympatizantem „prokurdské“ strany HDP a z Turecka vycestoval zhruba před 5 měsíci letecky do Srbska, kde 4 měsíce pracoval, pak pomocí převaděče přešli s kamarády do Maďarska a z Budapešti přicestovali dne 23. 8. 2022 vlakem do Prahy. Ve vlaku byli legitimováni a zatčeni. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že chce žít svobodně ve Francii, v Turecku jako Kurd žije pod útlakem tureckého „řízení“ a nemůže se svobodně vyjadřovat. Z protokolu o pohovoru se žalobcem z téhož dne se dále podává, že žalobce ve vlasti nikdy neměl problémy se státními nebo bezpečnostními složkami, nebyl trestán ani vězněn, byl však účastníkem různých demonstrací a obává se možné perzekuce. Do Turecka se v žádném případě nechce vrátit. Žalovaný doplnil podklady o informaci Ministerstva zahraničních věcí - Turečtí občané kurdského původu ze dne 30. 9. 2022 a informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) žalovaného ze dne 8. 7. 2022 - „Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ a ze dne 15. 7. 2022 „Lidově demokratická strana (HDP)“ a rozhodl o žádosti žalobce napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

6. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí, kterým žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
7. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou uvedeny v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. S ohledem na tvrzení žalobce a skutečnosti zjištěné ze správního spisu nebyl žádný důvod uvažovat o udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 13 a § 14b), ani humanitárního azylu (§ 14), když v řízení nevyšlo najevo nic, co by byť jen náznakem naplňovalo zákonné znaky těchto důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. K podrobnějšímu posouzení zůstaly důvody pro udělení azylu podle § 12 [tj. pro obavy z pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu (kurdské) národnosti]. Konkrétně se jedná o postavení strany HDP a obecně Kurdů v Turecku.
8. Žalovaný se situací Kurdů v Turecku a postavení politické strany HDP podrobně zabýval na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí a poukázal na to, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné konkrétní problémy, které by měl s veřejnou mocí v Turecku z důvodu své kurdské národnosti nebo pro uplatňování politických postojů. I když strana HDP čelí určitým represím, členové strany nejsou nikterak systematicky stíháni, přičemž u řadového člena je nepříznivá pozornost státních orgánů z důvodů politického přesvědčení o to méně pravděpodobná. Žalobce byl přitom podle svých tvrzení toliko sympatizantem této strany a netvrdil, že by byl nějak aktivně a viditelně politicky činný. Ve vztahu k postavení Kurdů v Turecku pak žalovaný na podkladě zpráv o Turecku uvedl, že Kurdové nejsou v Turecku pronásledováni pro svoji národnost a kurdská národnost není v Turecku důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv. Důvody pro udělení azylu žalobci podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu proto neshledal. Uvedené závěry žalovaného mají oporu ve zprávách o zemi původu, které považuje krajský soud za dostatečně aktuální a spolehlivé (všechny zprávy jsou z roku 2022, ve kterém žalovaný rozhodoval) a žalobce je v žalobě relevantně nezpochybnil, ani neoznačil jiné zdroje o situaci v Turecku, které by věrohodnost použitých informací vyvracely a naopak podporovaly obavy žalobce. Tvrzení žalobce o tom, že řada představitelů strany HDP se v případě, kdy vystupuje proti současné turecké vládě, dostává do vážných problémů a čelí závažným vykonstruovaným obviněním, není v rozporu se závěry žalovaného, který akcentoval právě tu významnou skutečnost, že žalobce netvrdil, že by byl nějak aktivně a viditelně politicky

činný, nebyl ani členem HDP, ale pouze sympatizantem této strany a dle svých tvrzení žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány země neměl.

9. Krajský soud dodává, že závěry žalovaného jsou zcela v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů týkající se problematiky Kurdů v Turecku, podle které Kurdové v Turecku sice čelí významným nesnázím, ty však nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2023 č. j. 10 Azs 246/2022-37). Azylově relevantní mohou být až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016, což se žalobce (soudě podle jeho azylového příběhu) netýká (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2022 č. j. 2 Azs 48/2022-35 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 27. 10. 2020 č. j. 10 Azs 235/2020-35).
10. Pro úplnost argumentace krajský soud uvádí, že žalobce se ve správním ani soudním řízení nedovolával některého z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (netvrdil obavy z trestu smrti, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ani z ohrožení svého života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v Turecku). Ani ze spisu se přitom nepodává taková skutečnost, která by vzbuzovala obavy, že žalobci hrozí v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, ke které by měl krajský soud přihlédnout z moci úřední, a to ani v rámci zásady „non-refoulement“.
11. Nad rámec shora uvedeného krajský soud dodává, že sdílí také domněnky žalovaného o tom, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal pouze proto, aby alespoň dočasně legalizoval svůj pobyt na území České republiky poté, kdy byl vyhoštěn. Takový postup však neodpovídá institutu mezinárodní ochrany, která má sloužit jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu.
12. Ve zbytku zůstaly námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezohlednění všech žalobcem tvrzených skutečností pouze v obecné rovině. V rozsahu, v jakém byly tyto námitky provázány s dalšími konkrétními žalobními body, se s nimi již krajský soud vypořádal výše a ve zbytku se krajský soud omezuje na konstatování, že žalovaný učinil zjištění v rozsahu dostačujícím pro právní posouzení věci a žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal.
13. Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Krajský soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 31. července 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.